

Kyyhkynen

1 / 2001

*voitot
ja
tappiot*

Rovastin pojasta tuli

Ovessa lukee piispa. Tuomiokapitulin yläkerrassa vieraat ottaa vastaan 49-vuotias Samuel Salmi, Oulun uusi piispa. Salmi uskoo piispan viran olevan tehtävä, joka kuuluu Jumalan intresseihin.

Samuel Salmi syntyi Muoniossa lestadiolaisen kirkkoherran perheeseen. Nuorelle Samuelille isä oli monessa asiassa esikuva.

– Synnyin vahvasti kirkollisen kulttuurin piiriin, pappilan pojaksi, sillä isäni oli Tornion rovastikunnan lääninrovasti. Koin, että oli hienoa olla papin poika.

– Sain seurata isäni jalanjalkia eli olin paljon hänen mukanaan. Arvostin hänen työtään ja toimiaan hyvin paljon. Ehkä sitä arvostusta kuvaa myös se, että 60-luvun alussa nauhoitin hyvin säännöllisesti ja vapaaehtoisesti hänen saarnojaan kirkossa. Olin noin kymmenvuotias enkä ymmärtänyt varmaan saarnoista kovinkaan paljon, kertoo Salmi. Mutta ymmärsin ja vaistosin sen ilmapäiriin, joka hänen sitoutuneisu-

nessaan oli.

Pienessä kyläyhteisössä papin pojan tuli kuitenkin alistua käyttäytymisensä kontrolloimiseen, sillä pappilan elämää seurattiin tarkasti. Elämässä oli tietty rajoittava elementti koko ajan, myöntää Samuel Salmi.

– Muistan penkinpainajaiset, joiden jälkeen mentiin porukalla viettämään iltaa. Siellä juotiin tietenkkin keskiolutta, ja otin pullon sitä muiden mukana. Siitä tuli oikein suuri haloo kyläyhteisössä, että papin poika joi penkinpainajaisissa pullon keskiolutta.

Papin poika, pappi ja papin isä

Kyläyhteisön asettamista paineista huolimatta Samuel ”Sami” Salmelle oli selvää, että hän seuraa isänsä jalanjalkia.

– Papin työhön lähteminen oli sisäistä kasvua pienestä pitäen. Jo keskikoulussa olin ratkaissut sen, että minusta tulee pappi, muistelee Salmi. Silloin elettiin sitä aikaa kirkossa, että otettiin käyttöön albat ja stolat. Ne riippuivat myös meidän pappilan eteisessä. Kun kukaan ei nähnyt, minä kävin ihailemassa niitä. Mietin, miten hienoa olisi joskus kantaa näin hienoja vaatteita.

– Ylioppilaskirjoitusten jälkeen tuli kyllä kiusaus ajatella muitakin vaihtoehtoja kuin teologista tiedekuntaa, sillä kirjoitukset eivät välttämättä menneet kovin huonosti. Mutta silti tuntui itsestään selvältä lähteä sinne, mihin oli jo vuosia sitten sitoutunut ajatuksiinsa. Ajatus lääketieteellisestä tiedekunnasta ajatus jäi lopulta vain nopeaksi testiajatuksiksi.

piispa

Anne Rytönen

*En ikinä ajatellut, että
lähteminen teologiseen
tarkoittaisi sitä, että minulla
olisi jotain erinomaista
annettavaa ihmisille. Tai että
minun kauttani tulisi jotain
ihan uutta, jota joku muu ei olisi
voinut tuoda.*

Juniori Salmen uravalinta pisti kuitenkin isän ja pojan keskustelemaan saman pöydän ääreen.

– Muistan vieläkin sen, mitä sanoin itselleni: jos minun papin työni kautta edes yksi ihminen käsittää pelastuksen lahjan, luulen täyttäneeni tehtäväni ihmisenä ja pappina. Isäni vastasi, että et sinä sitten kovin paljon pyydä.

– En ikinä ajatellut, että lähteminen teologiseen tarkoittaisi sitä, että minulla olisi jotain erinomaista annettavaa ihmisille. Tai että minun kauttani tulisi jotain ihan uutta, jota joku muu ei olisi voinut tuoda. Olen edelleen sitä mieltä, että meillä ei saakaan olla kovin suuria ajatuksia omasta itsestä ja omista mahdollisuuksista. Vain Jumala voi siunata tämän työn ja tehtävän. Hän antaa kasvun, jos antaa, uskoo Samuel Salmi.

Samoilla mietteillä isä Salmi evästi myös poikansa viime syksynä, kun **Mikko**, TYT:n entinen puheenjohtaja, vihittiin papiksi.

Pappi kuin muut ihmiset

Olavi Rimpiläisen seuraaja on työskennellyt uransa aikana muun muassa pappina Oulussa, Ylitornion kansanopiston rehtorina, Turun arkkihiippakunnan pääsihteerinä sekä Turun Katariinan seurakunnan kirkkoherrana. Salmi korostaakin vahvasti, että Jumalalla on jokaisen elämälle suunnitelmat ja jokaiselle käyttöä.

– Meidän pitää ajatella, että Jumala voi käyttää meistä jokaista sellaisena kuin me olemme. Hyvin erilaisia pappeja tarvitaan tämän ajan keskelle, sillä

kenttä on laaja.

– Olen seurannut keskustelua siitä, mikseivät teologian opiskelijat halua enää kirkon virkaan. Onko arkuudessa tulla kirkon virkaan kysymys pelosta, että onko minusta siihen tehtävään? Haluaisin kyllä olla rohkaisemassa, että meidän ei tarvitse omaa itseä ajatella.

Salmi sanoo, että papin kutsumuksessa on kyse samasta sitoutuneisuudesta kuin arjen erilaisissa kutsumuksissa, kuten isänä tai äitinä olemisessa.

– Sitoutuneisuutta ei pidä eikä saa pelätä, vaikka se on meidän trendi. Ihmisiä ahdistaa peruttamattomuuden tunne. On ahdistavaa sitoutua sellaiseen tehtävään, jossa pitää olla loppuelämä. Mutta se ahdistus on voimassa myös koko yhteiskunnassa, ei pelkästään suhteessa papin virkaan.

Nyt voin sanoa, että minun paikkani ei ollut Turun piispan virka eikä Turun tuomiorovastin virka. Jumalalla oli joku kolmas tie, ja minut oli nähtävästi tarkoitettu tänne.

– Me olemme tottuneet tässä yhteiskunnassa pätkäajatteluun ja puhumme keikkahommista. Idea elää vahvasti siitä, että voi olla hetken jossain ja sitten taas palata lähtöruutuun.

– Sitoutuneisuus ei ole minkään kristusotteen asettamista ihmiseen, vaan se on itse asiassa meidän tunnuslauseemme. Se on meidän mottomme, jolla me tahdomme tätä näkyä toteuttaa. Se, että olen pappi, tarkoittaa sitä, että kysymykset Jumalasta ja elämän tarkoituksesta ovat minulle tärkeitä. Jossain määrinhän se on jokaisen ihmisen elämän läpi ulottuva intressi, että sanoo olevansa kiinnostunut Jumalasta. Ja jos olet pappi, silloin vain liityt samojen kysymysten ketjuun muiden ihmisten kanssa.

Naapurit jakoivat taivaspaikkoja

Salmesta ei voi kirjoittaa mainitsematta hänen vahvaa sitoutumistaan ekumeniaan. Piispan väitöskirjakin käsittelee eri kirkkojen kastekäsityksiä.

– Tunsin jo lapsena, että olin saanut tarpeekseni kristittyjen keskinäisestä riitelemisestä. Jopa pienessä kyläyhteisös-

sä kristityistä tuli toisilleen vieraita. Ihmiset jakoivat toisiaan leireihin, ottivat tuomarin roolin ja päättivät, kuka pääsee taivaaseen ja kuka ei. Sieltä lähti liikkeelle minun perusvireeni, että uskovien pitää löytää toinen toisensa.

– Minulle on ollut yllätys, että me ihmiset haluamme luokitella toisiamme, mihin luokkaan toiset kuuluvat. Minä haluaisin itse olla aidosti luterilainen kristitty. Se riittää minulle, painottaa piispa.

– Ekumenialla Oulun hiippakunnassa on pitkät perinteet. Minä haluan ensin puhtaalta pöydältä tarkastella uutta tilannetta tällä alueella. Esimerkiksi katolinen kirkko on vahvistunut tällä alueella, heillä on nyt oma kirkko täällä. Mutta selvää on, että ekumenia on minun intresseissäni myös jatkossa.

Takana kaksi kirvelevää tappiota

Kirkolliset vaalit eivät olleet vieraita Muonion pojalle ennen Suomen pohjoisimman hiippakunnan piispan vaalejakaan. Vuonna 1998 Salmi oli ehdokkaana Turun uudeksi piispaksi; valituksi tuli **Ilkka Kantola**. Vuotta myöhem-

min Salmi hävisi yli sadalla äänellä Turun tuomiorovastin vaalit.

– On selvää, että jos on kysymyksessä persoonavaalit, niin enhän minä olisi ihminen, jos sanoisin, että häviöt eivät millään tavalla minua kolauttaneet. Totta kai se sattui silloin, senhän tietää jokainen, myöntää Salmi. Varsinkin kun hakee esimerkiksi tähän tuomiorovastin virkaan, eikä tule valituksi, tietenkin se tuntuu kipeältä.

– Kaikki vaalit tapahtuivat kahden ja puolen vuoden sisällä. Näin jälkempäin ajatellen Jumalalla on tarkoitus meidän elämällemme. Nyt voin sanoa, että minun paikkani ei ollut Turun piispan virka eikä Turun tuomiorovastin virka. Jumalalla oli joku kolmas tie, ja minut oli nähtävästi tarkoitettu tänne. Ihmisten maailmassa ei ratkaisuja saa selville ennen kuin kokeilee.

Viime kesänä Salmi päätti lopulta kokeilla, onko hänen paikkansa Oulussa. Salmi sanoo kokeneensa olevansa kutsuttu Oulun hiippakuntalaisten taholta sekä vaalityöhön että virkaan, sillä monet eri tahot olivat pyytäneet häntä Lappiin.

– Olen pitänyt koko ajan tärkeänä si-

tä, että piispaksi valittu tuntee olevansa kutsuttu. Piispuuteen kuten pappuuteenkin tullaan kutsun kautta. Piispuuteen tulee olla erityisesti ulkoinen kutsu, sillä virka on koko hiippakunnan virka.

Vaikka Salmi piti vaalitaistelua herrasmiesmäisenä kamppailuna, jotain jäi silti hampaankoloon.

– Vaalikauden tyypityksiä, väkisin muottiin panemista, en kokenut hyväksi. Ehkä ihmiset haluavat oman turvallisuutensa takia ajatella, että toi kuuluu sinne ja sinne. Mutta aina kun ihmisiä ollaan luokittelemassa, syntyy rajoja. Minä en sellaisia rajoja tahtoisi luoda.

Rajoista ja luokituksista huolimatta Salmi, luokittelematon, voitti vaalien toisella kierroksella **Keijo Nissilän** selkeästi äänin 416–328.

– Vaalit antoi vahvan valtakirjan. Tuntui hyvältä, että vaalitulokset näin selkeä ja kaulaa oli reilusti. Näissä vaaleissa ei käynyt kuten **Bushille** Yhdysvalloissa, jossa vieläkin spekuloidaan voittajaa ja häviäjää.

Salmi kiistää, että maa jäsisi Oulussa uuden piispan tullessa valtaan. Suurin muutos entiseen on kuitenkin nä-

kyvä: naisteologiensa asema ja heidän pappuutensa tunnustaminen on nyt arkipäivää pohjoisessakin. Hiippakunnan ensimmäinen naispapiin virkaanvihkimys tapahtuu maaliskuussa.

– Oulussa totutaan pikkuhiljaa uuteen käytäntöön: pappisvihkimykseen tulee nyt sekä miehiä ja naisia. Minun kanssani ovat ehtoollista olleet jo jaksassa naispapiin, kertoo uusi piispa.

– Naispappuuskysymys on varmasti asia, joka vielä pitkään mietityttää. Mutta olen sanonut, että asia on nyt piispojen yhteinen asia. Suhtautuminen naispappuuden vastustajiin ei ole enää Oulun hiippakunnan oma ongelma.

– Suuresta liputuksesta ei ole kyse, eikä kahtia jakautuneesta kirkosta voida myöskään puhua. Ainahan on niitä, jotka ovat asioista eri mieltä. Mutta pääasia on se, että toimitaan yhdessä. Minusta meidän pitää välttää heti alusta alkaen sitä, että ruvetaan syyllistämään toinen toisiamme. Tärkeää on löytää yhteys erilaisuudessakin.

”Ihmisillä on valtava hätä”

Oulun Ojakadun tuomiokapitulista läh-

tee selkeä viesti yhteiskunnan päättäjille: suomalaisten työssä väsyminen on saatava loppumaan.

– Tämän ajan ihmisen haava on, että hän ei koe elämäänsä mielekkääksi kovassa puristuksessa: työpaineissa, uusissa haasteissa ja pitkissä työpäivissä. Tästä on ilmestynyt tutkimuskin, että neljäsosa työntekijöistä tekee ylitöitä ilman korvausta. Sehän indikoi sitä, että ihmisillä on valtava hätä.

– Meillä on kuitenkin kaiken paineen keskellä oikeus tulla taivaallisen Isän luokse. Hänen luokseen me saamme tulla ja kantaa elämämme hänelle rukouksessa.

– Ja kun puhun rukouksesta ja sen voimasta, uskallan sanoa, että olen itse viime aikoina paljon oppinut sen merkityksestä. Siitä mitä se tarkoittaa, että ihmiset kantavat toisiaan rukouksissa. Se ei ole mikään kevyt juttu, vaan se on todellisuutta.

ANNE RYHÄNEN
EINO LIIMATTA

Tässä numerossa:

- 2 **Rovastin pojasta piispaksi**
Samuel Salmen haastattelu
- 7 **Pääkirjoitukset**
- 8 **Yhden asian mies?**
Haastattelussa Eero Junkkaala
- 9 **Eduskunnan puhemiehen tervehdys**
- 10 **Taloudellisen voiton tavoittelusta**
- 11 **AIDS – uhka ihmisyydelle**
- 12 **Arvottomat arvosanat?**
- 14 **Harjoitus voittaa mestaruuden**
- 15 **Maisterista papiksi**
TYT Helsingin hiippakunnan vieraana
- 16 **Teologina olo kuin tulella leikkimistä**
Vuoden opettajan mietteitä teologiasta ja opettamisesta
- 17 **Punaiset sangat**
- 18 **Tappio vai voitto?**
- 19 **Olkun elämäkerta**
Kirja-arvostelu
Muut lehdet
- 20 **Toisen aikakirjan sukuluetteloiden kirjoitusjärjestys**
Teekkarin näkemys teologian opiskelijoista
- 21 **Kesäteologin kokemuksia Gallup**
- 22 **Papin päiväkirjasta**
- 23 **Näkynsä nähnyt**
Puheenjohtajan viimeisimmät visiot
TYT:ssä tapahtuu
- 24 **Heretix**
Atte Airaksinen esittelee rintamavarustuksen

Anne Ryhänen

*Tuhannet koululaiset kilvoittelevat päivittäin arvosanojensa eteen. Kyyhkynen kysyi arvosanojen merkitystä: kuinka karvas tappio ykkönen olisikaan työelämän kannalta...
Sivut 12-13*

Kyyhkynen

Teologian Ylioppilaiden
Tiedekuntayhdistyksen julkaisu
148. vuosikerta

<http://www.helsinki.fi/jarj/tyt>
tyt-kyyhkynen@helsinki.fi

Päätoimittaja

Anne Ryhänen
anne.ryhanen@helsinki.fi

Toimitussihteeri

Arto Hyvättinen
arto.hyvattinen@helsinki.fi

Ilmoitusmyyjä

Johanna Nuorteva
johanna.nuorteva@helsinki.fi

Toimittajat

Minna Ahokas
Mikko Alava
Miika Auvinen
Karoliina Kivelä
Eino Liimatta
Minna Partanen
Matilda Pasanen

Piirroksat

Kirsi Koivisto
Johanna Junkkari

Vinjetit:

Minna Hietämäki

Valokuvat

Minna Partanen
Panu Pihkala
Anne Ryhänen

Kannen kuva

Panu Pihkala

Ilmoitushinnat

1/1 sivua	2000 mk
1/2 sivua	1000 mk
1/4 sivua	500 mk
1/8 sivua	250 mk

Painopaikka

Suupohjan kirjapaino,
Kristiinankaupunki

Vuosikerta 50 mk

Tilaukset p. (09) 631 591

Toimituksen osoite

TYT / Kyyhkynen
PL 33
00014 Helsingin yliopisto

Taskulaskin ja hopealusikat

Voitin peruskouluvuosina pianokilpailun ja sijoituin kohtalaisesti matikkakilpailussa. Palkinnoksi saadut hopealusikat ja Canoin taskulaskin eivät kuitenkaan lämmittäneet mieltä viime joulukuussa, kun istuin auton takapenkillä Etelä-Afrikassa.

Oli perjantaiyö, ja olin ystäväni kanssa tulossa elokuvista. Isäntäperheen isäntä oli luvannut hakea meidät kotiin kostean illanviettonsa päätteeksi. Isä vihreällä autolla kaasuttelikin leffateatterin eteen hilpeällä mielellä, mutta tilanteen ei niin hilpeä puoli paljastui moottoritien ohituskaijalla.

Mittarissa oli lukema 120, eikä turvavöitä yksinkertaisesti ollut. David työnsi tecnokasetin masinaan, irrotti kädet

ratista ja alkoi tanssia. Välillä maistui lisäsiemaus pullosta, välillä mies dippasi ranskiksia ketsuppiin ja ohitti samalla hitaampia.

Puoli tuntia auton takapenkillä oli pitkät 30 minuuttia. Aluksi pidin kasvoillani tyytyväinen-turisti-mitä-tahansa tapahtuu -ilmettä. Parin täpärän ohituksen jälkeen tein jo testamenttia:

- CD-levyt veljelle ja
- sisäelimet Munuaisliitolle.
- Kai muuten perhe ja ystävät tajusivat vuosieni aikana, miten raato olisin ollut ilman heitä.
- Ja Jumala...

Mutta vihreä auto pääsi perille. Matkani jatkui eivätkä pelko ja testamentti pysyneet kauan muistissa. Asia muistui mieleeni, kun tapasin sattumalta nuoren

naisen, joka oli jäänyt pois töistä väsymyksen takia. Kolmekymppinen kaudonotar itki työpaikalla tuhlettuja vuosia, joita ei enää voinut saada takaisin.

Elämänsä voi menettää ylitöissä tai vihreässä autossa. Siksi välillä on terveellistä istua takapenkillä ja tajuta, miten vähän lusikoilla ja taskulaskimella on oikeasti väliä.

ANNE RYHÄNEN

Käyttäkää sananvapauttanne!

Joulukuun 23. päivänä 2000 Tšekin television toimittajat ottivat lähetyskeskuksen hallintaansa ja linnoittautuivat sinne puolustamaan oikeuksiaan. Siellä he istuivat itsepintaisesti viikkokausia taistelemassa päämääriensä saavuttamiseksi toimituksessaan, jonka ilma alkoi vähitellen olla sakea elämisen tuoksuista.

Taistelu sananvapauden puolesta on edelleen arkipäivää lukemattomille toimittajille myös muualla Euroopassa. Tšekin television kriisin taustalle tosin kätkeytyy paljon muutakin kuin vilpityn ja ylevä kamppailu sananvapaudesta. Paitsi mielipidevapauden sortaminen toimittajat ja Tšekin kansan sai nousemaan barrikadeille myös jatkuva poliittinen juonittelu ja kiihtyvä taistelu va-

llasta. Omaa etuaan ajatteleville vallankäyttäjille sananvapaus on uhka, sillä se ei nöyristele ketään. Siksi toimittajien kohtalo on usein armoton: jos et kantata hallitsevaa ideologiaa, sinut vaiennetaan.

Suomessa mielipide- ja sananvapaus on lailla turvattu, mutta mihin kaikki vapautetut sanat ja mielipiteet ovat hävinneet? Miksi emme hyödynnä vapauttamme, vaan niin usein luovumme siitä ja tyydymme hautomaan mietteitämme sisällämme ja purnaamaan yksiksemme? Meidän ei tarvitse kotimaassa enää käydä taistelua sananvapauden puolesta, mutta paljon epäkohtia on vielä ratkottavana.

On surullista, että teologian opiskelijat, inhimillisyyden ammattilaiset,

älähtävät ja tilittävät tuntojaan usein vasta provosoituina ja äärimmilleen hännättyinä. Hyvät ystävät: ottakaa kantaa, käykää avointa ja rakentavaa keskustelua. Kyyhkynen haluaa omalta osaltaan kannustaa tähän keskusteluun ja toimia yhtenä potentiaalisena keskustelufoorumina, joten käyttäkää sananvapauttanne!

MINNA AHOKAS

Suomen teologisen instituutin pääsihteeri, rovasti Eero Junkkaala kärsi Oulun piispanvaaleissa tappion. Mies, joka puolusti raamatullisuutta ja vastusti naispappeutta, leimattiin Aamulehdessä fundamentalistiksi.

Eero Junkkaala on saanut viettää ainutlaatuisen elämänvaiheen. Piispanvaaliedokkuuden tuomat tiukat haastattelut ja erityisesti vaalikierros pohjoisessa olivat hänelle vaalitappiosta huolimatta antoisia hetkiä. Erityisesti Junkkaala kiittelee vaaliedokkaiden välillä vallinnutta hyvää henkeä ja pohjoisen median amatillista suhtautumista.

Reilu vuosi sitten Junkkaala ei olisi kuvitellutkaan pyrkivänsä Oulun piispaksi. Kuitenkin kun joukko pohjoisen pappeja pyysi häntä asettumaan ehdokkaaksi, hän koki sen

velvollisuudekseen.

– Päätös lähteä mukaan vaaleihin ei ollut vaikea, mutta se käynnisti pitkän sisäisen pohdinnan. Tiesin jo ennalta, että teologiset näkemykseni herättävät närää joissain ihmisissä, mutta koska olen ryvettänyt rokkini ennenkin, se ei sinänsä mietityttänyt, Junkkaala nauhahtaa.

Jälkikäteen häntä kuitenkin harmittaa, että hänet leimattiin vaaleissa yhden asian miehiksi, vaikka hän ei lähtenyt taistelemaan naispappeutta vastaan.

– Teema, jota peräänkuulutin koko vaaleissa, oli erilaisuuden kunnioittami-

STI:n pääsihteeri Eero Junkkaala

Vain yhden asiaa

nen. Koska kirkossa vallitsee virkakysymyksestä kaksi eri näkemystä ja kirkolliskokous on todennut, että molemmilla osapuolilla on oltava kirkossa tilaa, haluan pyrkiä kohti sovinnollista rinnakkaiseloä, Junkkaala toteaa.

Raamatussa selkeä linja

Silti Junkkaalalla on selkeä näkemys virkakysymyksestä.

– Virkakysymys on mitä suurimmassa määrin raamattukysymys. Taistelun kohteena ei ole pelkästään kaksi Paavalin lausetta, vaan läpi Raamatun heijastuva selkeä linja, jonka juuret ovat luomisessa. Raamatun perusteella on mahdotonta puolustaa toisenlaista näkemystä, hän toteaa.

– Piispanvaalikiertueella kahdella paikkakunnalla pyydettiin perustelemaan naispappeutta Raamatulla. Muut ehdokkaat kyllä puhuivat pitkään ja vakuuttavasti, mutta yhtään raamatunlausetta en kuullut. Minun vastaukseni oli helppo, sillä sellaista ei ole, Junkkaala kuittaa. Hänen ajatuksensa kiteytyi vaaleissa kahteen teesiin: en vihi naispappeja, mutta kunnioitan ja arvostan heitä ihmisinä, kristittyinä ja työtovereina.

– Minulla on monta hyvää ystävää naispappina, ja pidän tärkeänä, että välillämme säilyy keskinäinen kunnioitus ja keskusteluyhteys, Junkkaala paljastaa.

Junkkaalan ei tarvinnut kokeilla, kuinka naispappeuden vastustaminen ja kunnioitus olisi toiminut käytännössä, sillä hän jäi piispanvaaleissa neljänneksi. Tappio ei kuitenkaan ollut suuri pettymys, sillä hän ei missään vaiheessa ajatellut olevansa kovin todennäköinen läpipääsijä. **Samuel Salmen** piispaus merkitsee kuitenkin muutosta koko kirkon suhtautumisessa

Junkkaala mies?

virkekäsitykseen. Junkkaala toivookin, että uudessa tilanteessa piispoilta löytyisi tahtoa yhteistyöhön myös erilaisen virkekäsityksen edustajien kanssa.

– Kokonaisuudessaan olen iloinen siitä, että Suomessa piispoilta kuulee paljon hyviä raamatullisia saarnoja ja tässä kirkossa on vapaus edustaa erilaisia näkemyksiä, joka on monelta kannalta hyvä asia, Junkkaala painottaa.

Tiedonjano ajoi tiedekuntaan

Junkkaala on koko työuransa ajan osallistunut aktiivisesti Suomessa käytyyn raamattukeskusteluun. Hän oli jo opiskeluaikanaan se, joka käytti luennoilla kurssin puolesta puheenvuoroja. Professori **Heikki Räisäselle** esitetyt terävät kysymykset saivat jopa assistentin kiittelemään, että joku uskaltaa pohtia näitä asioita. Etuna Junkkaalalla oli opiskeluaikanaan nuorisonohjaajakoulutuksesta kertynyt vankka raamattutuntemus.

Toisin kuin voisi kuvitella, Junkkaalaa ei ajanut teologiseen tiedekuntaan papin kutsumus vaan tiedonjano. Hän halusi oppia lisää Raamatusta mutta jatkaa työssään nuorisonohjaajana.

– Ajattelin, että olisin hieman huono papiksi kun en osaa laulaa ja minua kiinnosti lähinnä raamatuntutkiminen ja opettaminen. Kuitenkin valmistumisvaiheessa koin kutsumusta julistaa evankeliumia nimenomaan pappina.

Suomen teologisen instituutin (STI) puitteissa Junkkaala on saanut toteuttaa kiinnostustaan raamatuntutkimiseen ja -opettamiseen.

– STI pyrkii tekemään akateemisesti korkeatasoista teologiaa hengellisissä kontekstissa. Roolimme on olla yliopisto-opetuksen täydentäjä ja vaihtoehdon tarjoaja. Jo akateemisesti

ajateltuna olisi tärkeää, että erilaiset näkemykset vallitsisivat tiedeyhteisön sisällä. Siksi toivoisin, että mahdollisimman moni opiskelija tulisi STI:n luennoille hakemaan erilaista perspektiiviä teologisiin kysymyksiin, Junkkaala toivoo. STI:stä huolimatta kirkon tulisi hänen mielestään osallistua aktiivisemmin opiskelijoiden koulutukseen.

Johdatusta läpi elämän

Junkkaala on kiitollinen läpi elämänsä jatkuneesta Jumalan johdatuksesta. Siksi hänelle tappio piispanvaalissa oli vain osoitus siitä, että hänen paikkansa on muualla. Kysyttäessä laajemmin elämän voitoista ja tappioista Junkkaala menee miettiä.

– Parin vuoden takainen isäni kuolema oli elämäni suurimpia koettelemuksia. Siinäkin tappio kuitenkin kääntyi voitoksi, koska sen kautta jouduin käsittelemään asioita, joita en ollut aikaisemmin kohdannut. Pohdiskelujen myötä syntyi kirja *Mitä mies?*, Junkkaala kertoo. Viime vuosina hän on kasvanut henkisesti myös toisella tavalla.

– Olen kokenut erittäin arvokkaana Mennään eteenpäin -avioliittotoiminnan. Se on ollut merkityksellinen omalle avioliitolle ja auttanut monia muita ymmärtämään avioliiton tärkeyden. Miehillekin on tärkeää kyetä nimeämään ja ilmaisemaan omat tunteensa, Junkkaala toteaa.

Junkkaala korostaa, että samoin kirkossa tulisi opetella nimeämään tunteita ja oppia keskustelemaan rakentavasti.

– Jos kunnioittaisimme ja rakastaisimme toisiamme, pystyisimme löytämään käytännön ratkaisuja myös vaikeisiin tilanteisiin, hän vakuuttaa.

MIIKA AUVINEN

Eduskunnan puhemies tervehdys teologian ylioppilaille

J.V. Snellmanin mukaan sivistys kuuluu ihmisen olemukseen. Sivistyksen puute on sekä kurjuuden seuralainen että sen tärkein syy. Tieteen pitää lähestyä kansaa, tulla kansantajuiseksi, sillä tiede saavuttaa sitä enemmän arvoa, mitä laajemmalle se leviää.

Maailma on kiihkeän nopeasti muuttunut, mutta nämä 150 vuotta vanhat sanat ovat edelleen ajankohtaisia. Nuoruuden ennakkoluottomuudella voidaan parhaiten sopeutua ja kääntää hurjat muutokset voimaksi. Siksi nuoruus voittaa aina. Nuorilla on kuitenkin aina oltava unelmia – kuten vanhemmillakin. Koulutus ja sivistys tekevät unelmista totta; näihin panostakaa.

Te koulutetut nuoret olette Suomen todellinen voimavara. Olette valmiita Eurooppaan ja muuhun maailmaan – ja myös palaamaan takaisin.

Minulle rukous on voimanlähde. Isä ja Poika ja Pyhä Henki ovat minulle läheiset. Olen ikäni kaiken lähestynyt Jumalaa niin kuin Apelin teoksessa pikku Pietari omaa Jumalaansa. Minä juttelen Jumalani kanssa; uskon vieläpä, että oikeus lopulta tapahtuu, vaikka Jumalalla on niin kovin pitkät toimitusajat.

Meidän on takerruttava Jumalan saanaan, jotemme eksyisi epäuskoon, epätoivoon ja muihin suuriin synteihin. Poliitiikan kiemuroissakaan ei tarvitse – eikä saa – sieluansa menettää. On painuttava Jumalan kämmenelle, turvattava häneen, rakastettava ja rukoiltava.

Hyvät teologian ylioppilaat. Opiskelkaa, tehkää työtä ja eläkää elämäänne täysillä.

Toivotan teille kaikkea hyvää tulevaisuudessa.

RIITTA UOSUKAINEN
EDUSKUNNAN PUHEMIES

Taloudellisen voiton tavoittelusta

Arkkipiispa kehottaa kansaa miettimään nykyistä tulonjakoa ja olemaan lähimmäisille oikeudenmukaisia. Mitä tekee kansa? Se puolustaa oikeuksiaan omistamiseen. Onko suomalainen tulonjako oikeudenmukaista, puhumattakaan maailmanlaajuisesta tilanteesta?

Tammikuun alussa Taloussanomien sivuilla käytiin keskustelua yrittäjyydestä ja omistamisesta. Arkkipiispa **Jukka Paarma** oli arvostellut rahanahneita yrittäjiä, ja Taloussanomissa älähdettiin: ei pienyrittäjiä saa mollata. Paarma huomautus taidettiin ymmärtää väärin – tuskinpa hän erityisesti pienyrittäjiä lausunnoillaan kovisteli. Yleisön reaktio kuitenkin kertoo, ettei Paarma turhaan asiaan puuttanut. Niin rahanahnetta joukkoa ovat

pienyrittäjätkin, että kehoitus miettiä nykyistä tulonjakoa kirvoitti lähinnä oman oikeuksien puolustuspuheita.

Rikkaiden ja köyhien tuloerot ovat kasvaneet. Yleisestä suhtautumisesta ongelmaan kertoo esimerkiksi se, että hyvätuloiset ehdottavat tilanteen parantamiseksi veroalennuksia, jotka vaikuttaisivat myönteisesti heidän tuloihinsa. Suurista tuloista pienikin prosentiosuus on iso raha. Veroale lisäisi pienituloisten nettotuloja todellisuudessa vain vähän. Pahimmassa tapauksessa se saattaisi johtaa erilaisten julkisten palvelujen maksujen perimiseen asiakkaalta, mikä viimeistään varmistaisi köyhän huonon aseman rikkaasen nähden.

Asetelma köyhät vastaan rikkaat ei ole vain kansallinen ilmiö. Myös maapallon maat jakautuvat köyhiin ja rikkaisiin, ja rikkaat, Suomi muiden joukossa, rikastuvat jatkuvasti köyhien kustannuksella. Kansainväliset yhtiöt sijoittavat pääomaa köyhiin maihin ja maksavat

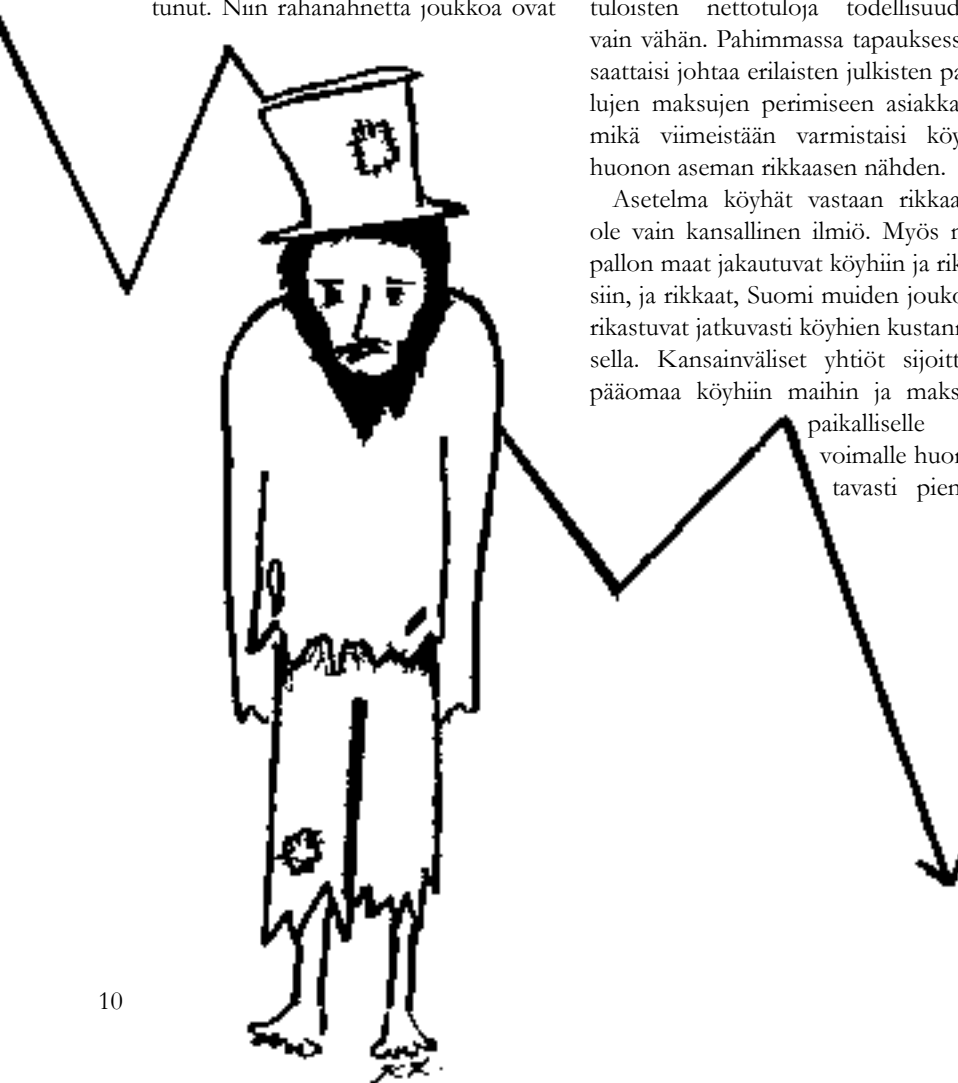
paikalliselle työvoimalle huomattavasti pienem-

pää palkkaa kuin rikkaissa maissa täytyisi. Paikallinen yritystoiminta laantuu, ja vaikka maa näennäisesti rikastuisikin suuryhtiön ansiosta, sen taloudellinen asema todellisuudessa heikkenee. Rikkaat haluavat entistä enemmän, niin ettei köyhälle jää edes mahdollisuutta rikastua. Voiko omatuntomme olla puhdas niin kauan kuin lähimmäisemme voi taloudellisesti heikosti ja on ilman todellisia mahdollisuuksia parantaa tilannetta? Sen sijaan, että puolustamme omia oikeuksiamme, meidän pitäisi ryhtyä taisteluun heikompien oikeuksien puolesta.

Jokaisen yksilön tulisi kantaa toimintaan vastuuta niin, että voisi sanoa elävänsä kaikkien kannalta oikein. Sama koskee myös yhteisöjä ja yhteiskuntia: ajateltaessa yhden ryhmän etuja on ajateltava myös toista ryhmää. Oma asemaa ei saisi parantaa muiden kustannuksella.

Kirkko on aikojen saatossa asettunut niin köyhien kuin rikkaidenkin puolelle. Kristillisessä perinteessä köyhyys on silti nähty rikkautta parempana vaihtoehtona. Omasta mielestäni arkkipiispamme johtaa tänä päivänä kirkkoa oikeaan suuntaan varoittamalla rikkautta väärinkäytöstä. Halu rikastua on terveellistä vain, kun tähdätään koko maailman yhtäläiseen rikastumiseen ja hyvinvointiin.

KAROLIINA KIVELÄ

AIDS

inhimillisyyden kato

*Isoäidit ovat joutuneet
lastenlastensa huoltajiksi
lasten vanhempien kuoltua
AIDSiin.*

Yrjö Turunen / Credo

Vuoden 1999 lopussa AIDSin takia orvoksi jääneitä lapsia oli Saharan eteläpuolisessa Afrikassa reilut 12 miljoonaa. Suomessa taas HIV-tartunnan saaneita on noin 1200, joista 300 on menehtynyt. Tuhoisat sairautteen liittyvät kansanuskomukset vaikuttavat osaltaan HIV-tartuntojen leviämiseen Afrikassa. Afrikkalainen käsitys sukupuolisesta tasa-arvosta on myös suuri tekijä sairauden leviämässä.

AIDSia sairastavalle **Kari Tuhkaselle** AIDS on merkinnyt totaalista elämän arvojärjestyksen uudelleen miettimistä. Muutokset ovat olleet konkreettisia: työllä on vähemmän merkitystä, oma aika on tullut tärkeäksi. Sairaus tekee itsekkääksi, mutta toisaalta se on myös keino selviytyä. Itsenäinen tiedonhankinta ja kriittisyys asenteena antavat potilaalle enemmän elinaikaa, tutkimuksissa viitataan long-time survivor-tyyppeihin.

Karille sairaus ei ole Jumalan rangaistus. Oma elämäntapa ja valinnat ovat olleet vapaita. Häntä häiritseekin ristiä kirkon yleisen suvaitsevaisuuden ja

fundamentalistisen tuomionjulistuksen välillä.

Lisätieto sairaudesta olisi tarpeen seurakuntien työntekijöille. Molemminpuolinen vuorovaikutus ja jakaminen voisivat antaa paljon.

Yliopistoväki pelkää AIDSia

Helsingin yliopisto ei ole tervehtinyt riemuiten Diakonissalaitoksen joulukuussa avaamaa HIV-positiivisille narkomaaneille tarkoitettua palvelukeskusta Vuorikadulla. Päinvastoin, muun muassa yliopiston rekrytointipalvelut ovat siirtymässä pois palvelukeskuksen lähetyiltä.

Systemaattisen teologian laitoksen tutkija **Liisa Mäkelä** näkee tilanteen yhteiskunnallisen murroksen valossa. Mäkelä sanoo, että yhteisöllisyyden murtuessa turvattomuus kasvaa, ja pelon tunteet ovat keskeisiä reaktioita. Yliopiston ylimitoitettu emotionaalinen reaktio on ymmärrettävä, pelko on tässä tapauksessa oikeutettu ja perusteltu tunne.

Mutta minkälaisen moraalisen signaa-

lin yliopisto antaa toiminnallaan? Norsunluutornissa istuva akateeminen eliitti asettaa rajoja ulkoistamalla pahan ja kuoleman ulkopuolelleen kykenemättä kohtaamaan sitä.

Sairaana hyväksi ystäviksi

Yhteisvastuukeräys kutsuu meitä taas jakamaan liiastamme: tänä vuonna Yhteisvastuukeräyksen erityiskohteena ovat Ugandan AIDS-orvot. Kysymys on syvemältä siitä, kuinka pystymme kristittyinä kohtaamaan ja käsittelemään maailmassa olevaa pahaa. Tuleeko evankeliumi lihaksi arkielämässämme?

Kristus tuli tähän maailmaan nostaen harteilleen maailman synnin. Meidät kutsutaan puolestaan nostamaan ja kantamaan lähimmäisiämme. ”We are one, but we are not the same / we gotta carry each other / we gotta do it again.” (U2: One)

EINO LIIMATTA

Selvät luvut

HIV-positiivisten osuus aikuisväestöstä (15–49 v.): Ugandassa 8,3 %, Suomessa 0,05 %.

Lääkäreitä/100 000 as.: Ugandassa 4, Suomessa 269.

Odotettavissa oleva elinikä: Ugandassa 40,7 vuotta, Suomessa 77 vuotta.

Väestöstä puhtaana veden ulottuvissa: Ugandassa 42 %, Suomessa 98 %.

BKT henkilöä kohden (US\$): Ugan-

dassa 310 \$, Suomessa 24 280 \$.

HIV-positiivisia vuoden 1999 lopussa Saharan eteläpuolisessa Afrikassa 24,5 miljoonaa, Länsi-Euroopassa 520 000.

Uusia HIV-tartuntoja vuonna 1999 Saharan eteläpuolisessa Afrikassa 4,0 miljoonaa, Länsi-Euroopassa 30 000.

Muista TYT:n tempaus Yhteisvastuukeräyksen puolesta 14.3.

Kirkkoherra Martti Pitkänen *Vaatimuksena opinnot elämän korkeakoulussa*

Mitkä tekijät painavat vaakakupissa valittaessa teologia seurakuntatyöhön?

Tärkeää on ensinnäkin se, mihin postiin pappia haetaan eli mille seurakunnan työsektorille. Toiseksi tärkeää on persoona, ”hyvä tyyppi”, joka on nähnyt elämää muutenkin kuin kirjojen kautta. Kolmanneksi pappi ei saa pelätä työtä ja hänen on oltava valmis panostamaan palkkansa eteen. Neljänneksi edellytän, että hän on persoonallinen kristitty. Jos pappi ei pysty tunnustamaan apostolista uskontunnustusta vakaumuksenaan, häntä ei minusta tulisi edes vihkiä papin virkaan.

Millainen oli oma opiskeluaikasi?

Valmistuin 4,5 vuoden taistojen jälkeen papiksi Neitsytpolun verstaalta, jossa

tiedekunta silloin pääosin oli. Opinnot rahoitin neljän vuoden siivouspalvelulla iltaisin Helsingin kaupungin palveluksessa. Viikonloput heitettiin gospelkeikkaa Muukalaisten kanssa ja kesät olin isäntänä Pöyhölän leirikeskuksessa Keuruulla. Se teki kutaa stadilaiskunnille, se Keuruu erityisesti. Eli elämän korkeakouluopinnot ovat vähintään yhtä tärkeitä kuin yliopistokin. Ja siitä korkeakoulusta ei koskaan valmistu, joten oppia elämä kaikki!

Mitkä tiedekunnan kurssit valmistavat opiskelijoita parhaiten seurakuntatyöhön?

Sielunhoito on minusta ykkösasia. Siihen tulisi jokaisella olla vankka peruskoulutus. Liturgiset piruetit ehtii oppia paikan päällä ajan kanssa.

Yliassistentti Jaana Hallamaa *Arvioinnin himmeä peili*

Mihin tarvitaan numeroarvostelua?

Arvostaa ja arvostella ovat kielellisesti hyvin lähellä toisiaan, mutta niiden merkitykset ovat etäännyneet. Arvostaa on arvon liittämistä johonkin, kun taas arvostella sisältää myös merkityksen moittia. Tästä huolimatta arvosanoja ei pidä ymmärtää moitteeksi, vaan niiden tarkoitus on antaa opiskelijalle käsitys siitä, mihin on edetty. Numeroarvostelu on äärimmäisen laiha tässä suhteessa. Se on eräänlainen himmeä peili, josta katsoa itseään.

Ovatko arvosanat luotettavia?

Gradut lukee ja arvostelee ainakin kaksi ihmistä, jolloin käsitykseni mukaan niiden arvosanat ovat luotettavia, ainakin oppiaineiden sisällä. Niihin myös kirjoitetaan perustelut. Myös lukiessa satoja tenttivastauksia samaan kysymykseen saa kohtuullisen hyvän käsi-

tyksen siitä, mitä voi vaatia ja odottaa, sekä myös siitä, mitä pitää vaatia. Alapäässä raja on silti häilyvä, luultavasti tenteistä pääsee aika helposti läpi.

Mikä on arvosanojen merkitys?

Arvosanoillahan ei ole itsessään merkitystä edes yliopiston sisällä. Opiskelijan roolin omaksuessaan tulee samalla osalliseksi peliin, jossa voi saada pisteitä. Arvosanojen jakaminen on mielekästä toimintaa vain tämän pelin sisällä, jossa asteikolla 1-3 liikutaan myös epäonnistumisen ja onnistumisen välillä. Arvosanat eivät tietenkään aina vastaa opiskelijan tietämystä tai kykyä. Tärkeintä olisikin, ettei opintojakso päättyisi opintorekisterimerkintään, vaan opiskelija käyttäisi oppimaansa jatkossa. Tämä prosessi voi kestää vuosia, ja sen kautta syntyvät oivallukset ovat oppimisen ydin.

Arvotte arvosaa

Jo peruskoulussa oppilaalle kerrotaan onko hän menestynyt vai luuseri vielä yliopistossakin, ja lopulta todistuksen arvosanoihin. Mutta kuitenkään väliä? Kyyhkysen tu selvittämään, mitä merkitystä t arvosanoilla oikein on...

mat nat?

rotaan asteikolla 4–10,
. Samaa peliä jatketaan
arvio kirjataan tutkinto-
a onko arvosanoilla
tkivat journalistit lähtivät
tkintotodistuksen

EINO LIIMATTA
MINNA PARTANEN
ARTO HYVÄTTINEN

Tutkija Anne Birgitta Yeung

Tärkeintä innostus tieteiden tekemiseen

Mitkä asiat olivat tärkeimpiä, kun sinulle myönnettiin päätoimisen tutkijan paikka?

Suurin vaikutus oli varmasti omalla gradullani, jonka tein Pelastusarmeijan vapaaehtoistyöntekijöistä. Jatko-opintojen kannalta on olennaista, että pystyy yhdistämään oman aihepiirinsä laajempiin ilmiöihin eikä jättäyty pelkästään irrallisten tapausten tasolle.

Vaikuttavatko tutkintotodistuksen arvosanat tutkijanpaikan saamiseen?

Perusopintojen arvosanoja ei kysellä, mutta aine- ja pääaineopinnoilla on jo merkitystä. Lausuntoja kirjoittavat professorit arvostavat varmasti myös seminaarissa osoitettua aktiivisuutta ja lahjakkuuttakin. Kaikkein tärkeintä on kuitenkin oma innostus tieteiden tekemiseen.

Millainen opintosuoritusten arviointi on tarkoituksenmukaista?

Nykyinen numeroarviointi ei sellaise-

naan kannusta kehittämään itseään tieteen tekijänä. Tarvittaisiin enemmän myös laadullista ja henkilökohtaistakin palautetta. Itse olin turhan arka käymään vastaanotoilla keskustelemassa ja saamassa palautetta tenttivastauksistani. Myös toisten opiskelijoiden antamalla vertaistuellalla on arvokas merkitys paitsi sosiaaliselta myös tieteelliseltä kannalta. Sitä kannattaisi opetella hyödyntämään.

Sanotaan, ettei teologian opiskelu ole pelkkää kirjojen tenttimistä. Mikä muu on tärkeää?

Tieteellisen ja yleisemmänkin keskustelukulttuurin vaaliminen ja kehittäminen on olennaisen tärkeää, samoin yhteistyön oppiminen. Teologin identiteetin etsiminen on parhaimmillaan hidas ja mutkikas prosessi, jossa tarvitaan stimuloivia keskusteluja. Toivon, että niitä käytäisiin entistä enemmän myös osana opintoja.

Rehtori Leena Uusitalo

Elämää oppii vain elämällä

Mikä on tärkeintä palkattaessa uutta uskonnonopettajaa?

Muodollinen pätevyys ehdottomasti. Hakijoiden kanssa järjestetään tapaaminen, jolloin testataan tarkemmin henkilön sopivuutta virkaan. Myös virkavuodet muualla ja suositukset vaikuttavat.

Miten luonnehtisit tutkinnon arvosanojen merkitystä?

Niillä ei ole merkitystä. Ainoastaan jos

ne poikkeavat äärimmäisellä tavalla valtavirrasta, niihin voidaan kiinnittää huomiota. Tällaista ei oikeastaan tapahdu, arvosanat ovat kuitenkin niin lähellä toisiaan.

Mikä muu edellisten lisäksi voisi auttaa viran saantia?

Asenne. Elämää ei opi kuin elämällä, ja nuorilla on paljon opittavaa. Kuitenkin oikea asenne työhön ja vakaa maailmankatsamus auttavat jo pitkälle.

Viulisti harjoittelee kilpailuihin kuukausia tietämättä, pääseekö hän koskaan soittamaan kappaleita yleisölle ja tuomaristolle.

Pietari Inkinen jakoi neljännen sijan kovatasoisessa kansainvälisessä Sibelius-viulukilpailussa joulukuussa 2000. Koko kilpailuun pääsi mukaan karsitut 50 viulista, joista jokainen oli harjoitellut ohjelmistoa kuukausia. Kuitenkin vain kahdeksan finalistia pääsi soittamaan täydelle Finlandia-talolle Helsingin kaupunginorkesterin solistina tarkoitukseen valitut kap-

paleensa. Inkisen mukaan kisoihin lähtiessä tärkeintä onkin kilpailla itsensä kanssa; opitut sävelet säilyvät pääomana, vaikka kilpailuista putoaisi jo ensimmäisessä karsinnassa.

Inkisen tunteet viululla kilpailemisesta ovat ristiriitaiset. Hän painottaa, että kisat ovat erityisen rankkoja paineiden ja pitkän keston vuoksi. Myös tuomariston valinnat palkinnoille sijoittuvista

Harjoitus voittaa

altistuvat herkästi subjektiivisuudelle.

Silti kisat ovat tärkeitä yleisölle, ja viulisti saa niistä arvokasta kokemusta ja julkisuutta. Viulukilpailuja alkaa kuitenkin olla liikaa, sillä enää edes sijoittuminen kansainvälisissä kisoissa ei saa managereja soittelemaan viulista talleensa. Inkinen kertoo myös, että voi olla vaarallista osallistua liian moniin kilpailuihin. Tällöin viulisti saattaa vuosikaudet soittaa samaa ohjelmistoa upeastikin, mutta kyvyt tulkita muita kappaleita ruostuvat.

Muusikolla ei ole vapaapäivää

Musiikin maisteriksi Kölnin musiikkikorkeakoulussa ja Sibelius-akatemiassa opiskeleva 20-vuotias Inkinen aloitti opintoviikkojen suorittamisen nuorisososastolla vuonna 1991. Siitä lähtien viulunsoittoon on kulunut yhä enemmän tunteja vuorokaudesta. Viime vuonna ennen Sibelius-kilpailuja Inkinen piti taukoa soittamisesta ainoastaan päivinä, jolloin matkustaminen vei kaiken ajan. Koitoksen jälkeen hän malttoi antaa Guadagninsä maata nurkassa kymmenen päivää.

Inkiselä on asunto sekä Helsingissä että Kölnissä ja lapsuudenkoti Kouvolassa. Saksan ja Suomen välillä lentämisen lisäksi viulu on vienyt miehen kaikkiaan noin kahteenkymmeneen eri maahan. Yksityiskohtia näistä hänen on vaikea muistaa, sillä konserttisalit ja soittomatkat muistuttavat toisiaan: ”Onhan sitä tullut nähtyä kaikenlaista.”

Soittaessa ei riitä, että sävelet osuvat kohdalleen. Suuren viulukonsertton hallitseminen on älyllistä ja emotionaalista voimaa vaativa tehtävä. Kilpailuissa mitataan juuri näitä osa-alueita. Inkinen on ollut palkinnoilla jokaisessa alan mittolössä, johon hän on osallistunut. Nämä osallistumiset on valittu

mestaruuden

huolella, ja niihin on harjoiteltu hartaasti. Sibelius-kilpailun jälkeen hänelle riittää töitä Suomessa, mutta uuteen kilpailuun täytyy ilmoittautua heti, jos kalenteri alkaa näyttää tyhjältä.

Lopputyö saa odottaa

Kun viulisti saavuttaa soittamisessa kansallisen huipun ja riittävät henkiset valmiudet, hänen täytyy luoda suhteita, osallistua kilpailuihin, markkinoida itseään, luottaa onneen sekä harjoitella ja harjoitella. Tärkeää on seurata, miten ja mitä maailmalla soitetaan, itseään täytyy verrata myös toisten maiden huippuihin.

Inkisellä ei ole kiirettä valmistua maisteriksi. Hän saa haluamaansa opetusta professori Zakhar Bronin luokalla Kölnissä sekä professori Tuomas Haapasen johdolla akatemiassa. Tutkintotodistuksella olisikin turhaa lähteä etsimään konsertteihin solistin töitä. Solistina itsensä elättävät vain äärettömän harvat, sillä pelkät virtuoosimaiset kyvyt eivät riitä. Tarvitaan oikeaa ajoitusta ja oikeita ihmisiä apujoukkoihin. Inkinen toivoo tulevaisuudessa saavansa sopivassa suhteessa solistin, orkesterimuusikon ja opettajan töitä.

Muusikot ovat ystäviä keskenään. Viulistin elämää rytmittää kokonaisvaltaisesti intohimo musiikkiin. Inkinen tietää, ettei hän ole valinnut helpointa tietä, mutta hänelle se on ollut ainoa houkutteleva ja mahdollinen. Vaikka soittamiseen ja harjoitteluun rutinoituu, kyllästyminen ei ole uhkana. Inkinen ei edes ymmärrä kysymystä jaksamisesta, sillä soittaminen on hänelle jokapäiväinen haaste. Hänen on ylipäätään mahdollonta kuvitella elämäänsä toisenlaiseksi.

MINNA PARTANEN

Maisterista papiksi?

Teologian maisterilla ei ole subjektiivisen kutsumuksen perusteella oikeutta vaatia vihkimystä papinvirkaan. Täytyy olla myös seurakunnan kutsu, vokaatio, Helsingin hiippakunnan pääsihteeri **Kari Kopperi** sanoo teologian ylioppilaiden hiippakuntavierailulla.

Tuomiokapitulin notaari **Seppo Salo** tietää, ettei vokaatioon tarvittavaa puolen vuoden työtehtävää ole helppo saada, koska samoista paikoista kilpailee enemmän teologeja kuin muissa hiippakunnissa. Pappispula ei Helsingissä ole ainakaan vielä ongelma.

Kapitulin väen neuvo vastavalmistuille maistereille on selkeä: oma aktiivisuus palkitaan. Käytännössä kirjeiden lähettäminen kirkkoherroille ja suorat kontaktit seurakuntiin ovat paras väylä saada vokaatio. Esimerkiksi kesätyö ja harjoittelut voivat poikia vaikka mitä, kunhan työnsä hoitaa hyvin. Kopperi huomauttaa, että aktiivinen osallistuminen seurakunnan elämään opiskeluaikana avaa myös monia ovia: ”Ei maistereita paljon jumalanpalveluksissa näy. Kyllä kasvot jäävät kirkkoherran mieleen.”

Pappisvirkaan vihkimisestä päättää aina tuomiokapituli, joka myös antaa virkamääräyksen vihittävälle. Vokaation jälkeen kokelaan täytyy kirjoittaa vapaa- muotoinen ja asiallinen kirje piispalle,

jossa maisteri kertoo aikeistaan. Näin vihkimisprosessi lähtee liikkeelle. Varsinaista ordinaatiota ennen täytyy varata aikaa noin 1–1,5 kuukautta. Tänä aikana käydään kymmenen vuorokautta kestävä koulutus, johon kuuluu mm. piispan kanssa keskustelua.

Sovinko minä papiksi?

Kopperi listaa, ettei ole olemassa mitään papin perustyyppiä, joka soveltuisi erityisesti Helsinkiin. Erilaiset tehtävät vaativat erilaista osaamista. Yhteistä vihkimykseen pyrkivillä pitäisi Kopperin mukaan olla halu sitoutua Jumalan Sanaan ja kirkon yhteiseen uskoon. Lisäksi tietyt seikat, kuten avoliitto, eivät sovi papille.

Pääsihteeri tietää omasta kokemuksesta, että papin rooli pysyy ihmisten silmissä, vaikka liperit olisivatkin kotona. Helsingissä pappi ei ole maaseudun tapaan kylän silmätikku, mutta on hän silti esikuva niin opillisesti kuin moraalisesitkin. Tietenkin papin työhön kuuluu myös epäonnistumisia, epäilyä, ahdistusta ja riittämättömyyttä. Siksi onkin erityisen tärkeää huolehtia omasta hengellisestä hyvinvoinnistaan, sillä seurakunnissa liian moni palaa nykyisin loppuun. Kuitenkaan ”saarnapöytästä ei kannata kertoa kaikkea omaa ahdistustaan. Siihen tarkoitukseen löytyy sopivampiakin kanavia.”

Monilla teologian maistereilla on valmistumisen ja ordinaation välissä tietyn aikaa vapaata jopa työttömyyttä. Kopperi rohkaisee kuitenkin, että saattaa olla hyväkin pysähtyä ja miettiä kutsusta.

Papinvirkaan pyrkivän kannattaa kysyä Kopperin tavoin itseltään: ”Kestääkö se, mitä teen päivänvalon?”

TOMMI HAKKARI

Vuoden opettaja Pauli Annala

Teologina olo kuin tulella leikkimistä

TYT:n vuosijuhlassa 6.2.2001 Vuoden opettaja -palkinto annettiin dogmatiikan professori Pauli Annalalle. Pienen juttutuokion aikana Annala kertoi ajatuksiaan opettamisesta, opettajan roolista ja teologina olemisesta.

Pauli Annala on opettanut teologisessa tiedekunnassa vuodesta 1983. Hänen oma opiskeluaikansa sijoittui 1970-luvulle, joka oli aatteiden myllerryskenttää. Annala kuvailee, kuinka eri aatteiden taistelun leimanneen 70-luvun jälkeen 80-luvulla keskustelu laantui.

– Ihmiset eivät tuntuneet 80-luvulla syttyvän mistään. 90-lukua on mielestäni leimannut postmodernismi, ja teologit ovat enemmän taas etsineet juuriaan.

Annala kertoo, että hänet on pelastunut, pitänyt hengissä ja estänyt teologiselta paatumukselta Franciskus-tutkimus, jonka hän aloitti 1985. Franciskus tutkimuksena ja itse hahmona on luonut ja vahvistanut hänen omaa teologi-identiteettiään.

– Uskonnolla on suuri taipumus ja kiusaus muuttua valtajärjestelmäksi. Teologi tietonsa kanssa ei saa ryhtyä vallankäyttäjäksi. Toisaalta on helppo vain tietää, ja on kuitenkin pyrittävä

siihen, että tietää niin syvästi, että se ei nouse todellisuuden yläpuolelle vaan on osa arkea.

Annala sanoo, että teologin on kuitenkin hyväksyttävä ajatus, että ihmisen on elettävä aina jonkinlaisessa tietämättömyydessä.

– Jos pappi ajattelee tietävänsä kaiken tai kannattelevansa yksin kristillistä totuutta, ollaan epävarmalla pohjalla. Teologin ja papin on oltava avoin kaikelle. Teologina olo on vaarallista puuhaa, se on kuin tulella leikkimistä. Teologin eksistenssi on elää, olla ja ajatella, mutta myöntää myös pyhä tietämättömyys.

Opettaminen on kohtaamista

Annalalle opettaminen ei ole minulle pakko.

– Opettaminen on ennen kaikkea jakamista. On oltava osa sitä, mitä antaa. Kuulijan on tunnettava ja nähtävä, että ne asiat joista luennoi ovat myös luen-

noitsijalle aitoja kysymyksiä..

Opettajan häviö ja voitto

Häviön Annala kokee opettajana tilanteena, jossa tieto pysyy vain tietona eikä muutu arjeksi. Häviö merkitsee hänelle ennen kaikkea tilannetta, jossa menneisyys pysyy sanattomana, mykkänä haamuna ja jossa henkilöt ovat vain kivettyneitä ja jähmettyneitä hahmoja.

– Menneisyudessa on kamppailtu samojen ongelmien, ristiriitojen ja kysymysten kanssa kuin nykyisin.

Annala kertoo opettajana olevansa eräänlainen kuvainsärkijä.

– Niin kutsuttuja suuria teologeja on tutkittava inhimillisinä yksilöinä, jotka ovat toimineet aidossa, konkreettisesti ympäristössä. On ymmärrettävä menneisyyden arkisuus ja nostettava suuret teologit pois kansakunnan kaapin päältä.

MATILDA PASANEN

□ □□□□□□□ odottaa palautettasi

tyt-kyyhkynen@helsinki.fi – <http://www.helsinki.fi/jari/tyt/kyyhkynen>

Punaiset sangat

– Pääsin työttömäksi, naisen ääni huutaa.

Naisella on punaiset sangat silmälasissaan ja paikallisjuna vie kohti pääkaupunkia.

– Oikeesti, musta tuli työtön. Mun oli pakko soittaa sulle ja kertoa ilouutinen.

Nainen kailottaa onnestaan puhelimeen ja kertoo, miten elämä alkaa nyt rullata. Työttömällä on aikaa parisuhteelle, sauvakävelykerholle, sisustusmesuille ja vanhempainilloille.

Junavaunullinen matkustajia kihisee kiukusta. Naisen kimeä ääni ärsyttää korvia. Ja tuo nainen taitaa olla vielä niitä, joiden työhaluttomuus maksetaan korkeista tuloveroista. Mutta nainen jatkaa yksinpuheluun.

– Ne valitsi siihen Marjan. Marjan, joka on sellainen kiltti byrokraatti. Seläsen ne siihen lopulta otti. Ajattele, kiltin byrokraatin.

Ja kerran vielä:

– No, sitä ne saa, mitä ne tahtovatkin.

Marja tulee nöyristelemään niiden edessä eikä uskalla ikinä sanoa ääneen omia ajatuksia tai visioita. Kiltti byrokraatti, sitä Marja on.

Nainen jää ajatuksiin. Punaiset sangat ja ”pääsy työttömäksi”. VR:n vaunun haju ja tekonauruun peitetty pettymys.

Aikuinen ja kypsä ihminenhän osaa peitellä ahdistustaan. Aikuisuuden mita on suorastaan se, että mikään ei näy ulospäin. Kaikki on aina niin uskomatoman loistavasti, eikä mikään satuta. Ja vaikka satuttaisi, se ei muille kuulu. Hymykin levenee levenemistään, mitä enemmän sontaa sataa taivaalta.

Nainen ei tiedä, että taivaan ovilla ei anneta lisäpisteitä marttyyrihymystä. Eikä sitä, että todellisen häviäjän hymy on levein.

ANNE RYHÄNEN

www.nic.fi/~naisteol

PAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET

SINUN TUKENASI OPIKELUSSA JA TYÖELÄMÄSSÄ!

Suomen kirkon pappisliitto on pappien, lehtoreiden, teologian maistereiden ja kandidaattien sekä teologian opiskelijoiden ammattijärjestö.

Jäsenenä on mm. yli 90 % maamme papistosta ja 1000 opiskelijaa.

Jäsenetuna saat Crux-lehden kotilsi.

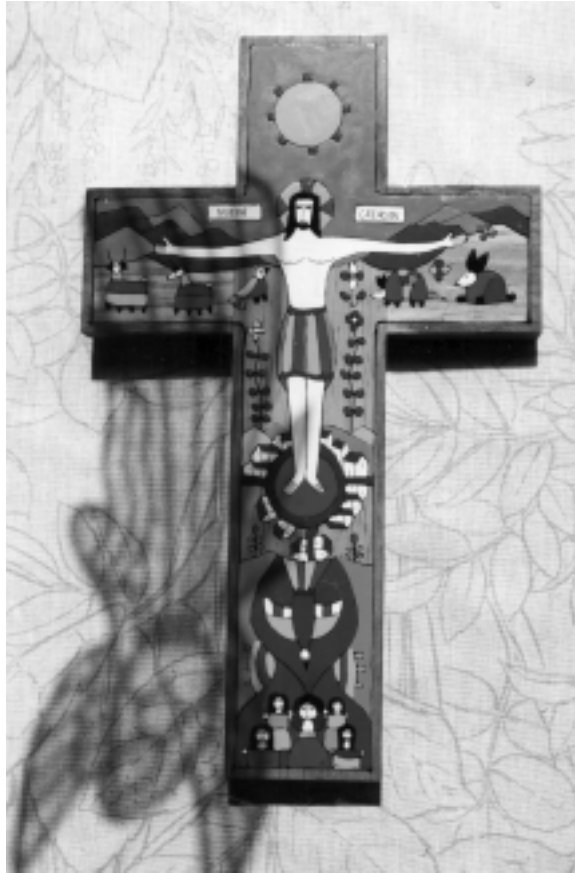
Jäsenasioissa soita p. 150 26 53.

Sähköposti:

suomen.kirkon@pappisliitto.fi

tai etunimi.sukunimi@pappisliitto.fi

Kotisivu: www.evl.fi/ist/pappisliitto/

Tappio vai voitto?

Eräs ihminen kerran totesi, että hänen elämänsä suurin voitto oli sairastua syöpään. Kuinka joku voi sanoa noin? Eihän syöpä ole mikään lottovoitto! Ei ole, mutta se avasi tämän ihmisen silmät näkemään sen, mikä elämässä on oikeasti tärkeää.

Reilut kymmenen vuotta sitten eräs turkulainen lukiolaispoika kuoli kesken koulupäivän. Pojan kristityt kaverit päättivät järjestää ystävälleen muistoseurat. Seuraavana vuonna ne järjestettiin uudestaan ja vuosittain aina uudelleen ja uudelleen. Vuosien kuluessa seuroista on muodostunut Pohjoismaiden suurin gospeltapahtuma, johon viime vuonna osallistui 11000 nuorta. Merkillistä! Yhden pojan kuolema synnyttää tällaisen tapahtuman, jonka kaut-

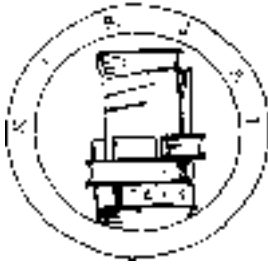
ta Jumala on koskettanut tuhansia nuoria.

Pari tuhatta vuotta sitten eräs mies julisti: ”Minä olen elämän leipä. Joka tulee minun luokseni, ei koskaan ole nälissään, ja joka uskoo minuun, ei enää koskaan ole janoissaan.” Hän keräsi ympärilleen laajan kannattajajoukon, ja kaikki näytti hyvältä. Olisiko tässä se messias, joka vapauttaisi juutalaiset roomalaisten ikeestä? Yllättäen tarina sai tappiollisen käänteen. Tuo mies, jonka piti tuoda vapautus juutalaisille tuomittiin häpeälliseen kuolemaan. Hän joutui koko kansan pilkan kohteeksi. Hän kuoli alastomana, ryöväreiden ympäröimänä, naulittuna karheaan puuhun.

Tämä maailma arvostaa voittajia, mutta Jumalan järjestys on erilainen.

Hänen maailmassaan ensimmäiset tulevat viimeiseksi ja viimeiset ensimmäiseksi. Ihmisen heikkoudessa on Jumalan vahvuus. Kun oma inhimillinen järkeilyimme ei enää määrää Jumalan paikkaa ja hienoimmatkin teologiset kyhäelmät sortuvat, Hänen armonsa saa riittää. Ei häpeällisessä kuolemassa ole mitään glamouria, mutta niin alas oli Jumalan tultava sinun tähtesi, jotta armon voisi toteutua. ”Minun armoni riittää sinulle. Voima tulee täydelliseksi heikkoudessa.”

MIIKA AUVINEN

*...mielenkiintoinen
lukukokemus
karismaattisesta,
hyvän asian
puolesta
taistelevasta
camelbootsmiehestä,
jolla itselläänkin on
vielä opittavaa...*

Olkun elämäkerta

Olavi Sydänmaalakalla on ikää alle 40 vuotta, ja ensimmäinen elämäkerta ilmestyy jo nyt. Miksi? Tuhannet pitkän päivätyön raataneet, mielestään elämäkerran ansainneet, eivät saa sitä koskaan.

Olkku hengaili alle ripari-ikäisenä Kouvolassa isojen poikien jengissä ennen kuin tuli uskoon. Sitten painettiin muutama vuosi Kouvolan seurakunnan uuspietistisen nuorisotyön allonharjalla, Olkku itse vaahtopäänä.

Karismaattiselle esiintyjälle alkoi hiljalleen kertyä kokemusta puhujana ja liiderinä. Monien vaiheiden, voittojen ja tappioiden, jälkeen saavutaan 90-luvulle ja ryhdytään suunnittelemaan työmuotoa syrjäytymässä olevien nuorien auttamiseksi.

Nuorten auttamisesta Olkulla on perinteisiä nuorisotyön rakenteita moukaroiva työnäky: ei hyysäämistä, ei pepso-denthymyjä, ei hoivaamista. Yksinkertaisesti aikuisia ihmisiä, jotka näyttävät elämisen mallia: margariinirasia takaisin jääkaappiin ja kengät eteiseen. Nuorten

kanssa pitää olla ja keskustella.

Kaisa Raittila on onnistunut runsaasta materiaalista kasaamaan jouhean, koossa pysyvän lukupaketin. Mielenkiintoisella tavalla tekstissä vuorottelevat kertojan osuudet ja haastateltavien kommentit. Kirja ei ole ainoastaan Olavin elämäkerta, vaan se kertoo samalla myös Aseman lapset ry:n historian. Nuorten parissa tehtävä työ lieneekin ollut suuri kannustin kirjan kirjoittamiseen: työ vaatii rahoituksensa ja julkisuus avaa rahahanoja. Sydänmaalakka myöntääkin rahan olevan ainoa syy hankkia julkisuutta.

Niin tai näin, kirja tarjoaa mielenkiintoisen lukukokemuksen karismaattisesta, hyvän asian puolesta taistelevasta camelbootsmiehestä, jolla itselläänkin on vielä opittavaa. Kirjan viesti tuntuukin olevan, että Olkku on aikaansaava ja rankka jätkä, mutta ei kuitenkaan täydellinen. Niin, että muitakin tarvitaan.

MIKKO ALAVA

”On kieltämättä puute, etten tunne hyvin Kehä kolmosen ulkopuolista maailmaa, mutta eivät uudet trendit Seinäjoen torilta tule.”

MTV3:n uusi ohjelmajohtaja Jorma Sairanen, Image 10/2000.

”Kristillisten lehtien levikki saataisiin nousuun nimenmuutoksilla. Kaikille-lehden nimeksi riittäisi Joka toiselle. Kyyhkynen vastaa enemmän Varista ja Päivämiestä menee Pohjois-Suomen kaamokseen niin paljon, että Yömies sopisi paremmin.”

Pastori Teuvo V. Riikonen, Askel 2/2001.

”Kirkkohan on aina ollut järjestelmän puolella, ei yksilön. — Kirkko on aina elänyt syyllistämällä ja ihmiset on opetettu hylkimään tunteitaan.”

Kirurgi Antti Heikkilä, Iltalehti 5.1.2001.

”Pakkokreikka pois.”

”Pakkoheprea pois.”

”Ja pakkolatina!”

”Ja kuka pakotti teologiseen? Papinkerkeleitä on jo ihan tarpeeksi!”

Vessanseinäkirjoittelua naisten huoneessa, Helsingin yliopiston päära-kennuksessa.

Seurakuntien Viran- ja
Toimenhaltijain Liitto
SVTL ry.

- Tervetuloa -
opiskelijatoimintamme kautta
kirkon töihin!

- kiinnostavaa tehtävää
- oma opas kirkon työelämään tuleville
- yhdyshenkilö tiedekunnassa:
Ilmari Syrjälä, puh. 041-5105 676

SVTL ry.
Asemamiehenkatu 2, 00520 HELSINKI
pub: (09) 2290 0410
www.svtl.fi

Kootut selitykset...

Kun hyvä häviö ei riitä

Sydneyn olympialaisista piti tulla viisi mitalia, mutta tulikin vain neljä. Valmennuspäällikkö antoi tappiolle erinäisiä selityksiä. Esimerkiksi yksinään valmentautuminen vaikutti negatiivisesti **Jani Sievisen** suoritukseen. Sievisen 200 metrin sekauintihan oli pettymys, kun uimalasit putosivat lähdössä. Sievinen itse kertoi myöhemmin olleensa kilpailupäivänä kuumeessa.

Jasminille ei tullut voittoa Euroviisuissa 1996. Kotikatsomoissa haukuttiin artistia, jonka naama kiilsii ja tukka oli pystyssä. Seuraavalla viikolla saatiin selitys: maalaistyttö oli maskeerattu niin vahvasti, että kymmenen minuuttia ennen esiintymistä tämän oli pakko pestä pakkelit pois.

Tapani Kansa selitti lahjakkaasti Hyvissä, pahoissa ja rumissa rattijuopumustaan ja ylinopeuttaan. Iskelmäätähi pakeni poliisia ja ohitti pysäytyksestä. Kansa ei ollut ymmärtänyt, että poliisi oli yrittänyt pysäyttää juuri häntä ja oli nähnyt velvollisuudekseen kiertää esteet ojan kautta.

Remu ei käytä huumeita, sillä ”eihän kukaan todellinen huumeidenkäyttäjä jätä aineitaan hotellihuoneeseen”. **Lola** puolestaan pettyi menetettyään työmahdollisuutensa Amerikassa ja löysi ilmeisesti selityksen liian pienestä rinta-varustuksesta.

Eikö olekin ihanaa, että kaikkien selittelijöiden joukosta löytyy myös rehellisiä suoraanpuhujia? **Rytsölät** eivät nimittäin tee virheitä vaan ovat rahojensa takia viranomaisten väärinkäytön uhreja.

KAROLINA KIVELÄ

Mitä ne
meistä
ajattelee?
Osa 1

Toisen aikakirjan sukuluetteloiden kirjoitusjärjestys

Mitäs te teologit oikein teette? Entä mitä meidän muiden pitäisi teistä ajatella? Sain tehtäväkseni ottaa asioista selvää, joten harjoittelin ääntelyänne, naamioiduin teologiksi ja soluttauduin joukkoonne. Jotta kirjoituksessani olisi edes se pieni totuuden siemen, voin vakuuttaa teille arvon teologit, että olen viettänyt aikaa kanssanne mitä ihmeellisimmissä paikoissa saadakseni tietää, mitä niin arvostettu teologirotu kummallisine tapoineen sisällensä kätkee. Kaiken kaikkiaan teidät pystyy helposti jakamaan muutamaan alalajiin.

Osa teistä on hartaita kristittyjä, jotka kokevat evankelioinnin kutsumuksestaan. Täytyy sanoa, että tähän luokkaan luotan eniten. Heistä tulee varmasti loistavia pappeja, lehtoreita tahi opettajia valmistumisen jälkeen.

Osa teistä on elämäntaiteilijoita, jotka pyörivät tiedekunnassa maailmaa avertavien kurssien takia. He lukevat kurssseja ”kehittääkseen itseään”. Osa elämäntaiteilijoista teologisoituu niin pahasti, että he syystä tai toisesta poikkeavat alkuperäisestä suunnitelmastaan: he

eivät vaihda tiedekuntaa silloin, kun sen aika olisi. Jos heistä tuleekin pappeja, voi seurakuntalainen ainoaksi vastaukseksi hätäänsä kuulla sanat: ”Se on ihan sillä tavalla, miten sinä itse sen koet.”

Kaikkein julmin kohtalo on kuulua teologien alasarjoihin nimeltä puoliväliheikit ja kettutyttöhörhöt. Ensiksi mainitut vielä ymmärrän. He eivät vain saa mitään aikaiseksi, heillä ei ole mielipiteitä, he ovat tylsiä ja tasapaksuja, heidän kanssaan pystyy puhumaan ainoastaan säästä, eivätkä heidän vanhempansa ole heistä ylpeitä. Kettutyttöhörhöt taas eroavat puoliväliheikeistä juuri mielipiteidensä ansiosta, tai sitten takia, miten sen nyt ottaa.

Jos et löytänyt itseäsi mistään teologirodun alakastista tai et halua löytää, kuulut selkeästi ryhmään ”kaikki muut”. He ovat Suomen parasta aineesta, fiksuja ja älykkäitä. Heitä arvostetaan tupsulakkikansan keskuudessa. Ja jos siellä, niin kaikkialla muuallakin.

TUOMAS KIVISAARI

Kirjoittaja on teologisoitunut automaatio- ja systeemitekniikan opiskelija

On lottovoitto syntyä Suomeen. Kuka teistä, rakkaat rip-pikoululaiset, ei ole kuullut tätä fraasia? Siellä nousi muutama käsi. Te voitte lopettaa tämän tunnin tähän. Rautalanka ei riitä fraasin selittämiseen. Entä onko paikalla joku joka ei ole kuullut jotain hassua väännöstä samasta lauseesta? Jaaha. Teidän piireissänne ei sitten huumoria tunneta. No, minun puolestani saatte jatkaa, mutta omalla vastuulla.

Teille lopuille selitän tämän onnettoman valinnan ja yhdistämisen seurausena muodostuneen kielellisen kukkaloiston syvimmän olemuksen. Samalla kerron, mikä aiheutti tämän tokaisuhirviön tulon keskuuteemme.

On lottovoitto syntyä Suomeen. Lähdetään sanoista lotto ja voitto. Teille nykynuorille voin kertoa, että ne muodostavat yhdyssanan. Juu, kyllä sanoja voi yhdistellä. Ai ei ole ollut puhetta koulussa.

Joka tapauksessa lotto pyöräytettiin käyntiin Suomessa yli kolmekymmentä vuotta sitten. Sen tarkoitus on toimia lähinnä ylimääräisenä verona, jonka tulot jaetaan mystisten rituaalimaisten väittelyiden jälkeen vähiten tarvitseville. Ihmisen ansioita verotetaan tarjoamalla tähtitieteellisen pieni mahdollisuus voittaa hillitön kasa rahaa takaisin. Suurin osa potista katoaa tärkeisiin avustuskohteisiin. Katsokaa vaikka joskus

lottoarvonta, jonka tauolla kinnulalainen junioripesäpallolija kertoo heidän joukkueensa saaneen tukea 5,7 miljoonaa uuden räpylän ostoona.

Voitto lienee tuttu sana. Niin, siellä takana. Mitä? Et tunne kyseistä nominatiivimuotoa? No kysy isiltä seuraavassa Nokia perhetapahtumassa. Ai isi on nykyisin Sörkassa. Sehän kiva.

Silloin kun olin teidän ikäisenne, Suomessa ei ollut mitään muuta kuin pöllölasinen presidentti ja kehitysaluepolitiikka. Ainoat harrastukset olivat kyykkä ja hillitön Neuvostoliiton pelkääminen. Päivällä mentiin töihin ja tuettiin ammattiyhdistyksiä, illalla katsottiin uutisia ja pelättiin. Silloin tarvittiin uskoa, jotain mikä tarjoaa toivoa, ettei jokaisen päivän tarvitse olla samanlainen. Lottovoitto oli silloin unelmien täyttymys. Mahdollisuus lopettaa vuorotyö ja käydä ulkomailla. Tarvittiin pari sosiologia ja muutama innokas toimittaja, jotka halusivat kertoa, kuinka ihana maa meillä oli, ja niin syntyi fraasi. Itse asiassa nykyisin fraasi on lähempänä totuutta. Suurin osa ei voita, mutta jotkut voittavat sitäkin enemmän.

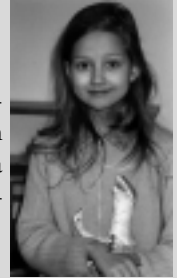
Ai arvonnassa. Ei, ei siinä ole Jumala. Eikä Jeesus. Valvojina ovat yleensä poliisiviranomaiset. Eivätkä he valvo, kenelle voitot menevät. Ainoastaan, että arvotaan lakien mukaan.

Totuus lasten suusta...

Voittaja-gallup

”Tulin toiseksi juoksukilpailussa ja voitin örkkimörkin, mutta taisin heittää sen ves-sanpönttöön.”

Noora

”Mä johdan meidän sählymaalipörssiä. Mulla on 11 maalia ja 18 syöttöä. Aloitettiin eilen. Ilaril ei oo ku kolme.”

Sakke

”Isoveljellä oli 9 kalaa ja mulla oli kans 9 kalaa. Kymmenes kala ratkas voittajan. Veli luuli et se saa kalan mut se olinkin minä. Ha haa. Veli oli tosi vihanen.”

Minea

”Mä kerran voitin ja hävisin yhtä aikaa, sillä sain isoimman kalan, mutta viimeisenä.”

Valteri

Papin päiväkirjasta

Hulluus hiipi minuun kuin pöllö. Se tuli pimeästä, iski kyntensä vatsaani ja jäi oksaleni istumaan. Me tuijotimme pitkään toisiamme. Hulluus sanoi, että oli tullut jäädäkseen. Sitten se liukui syvemmälle, kuin katiskaan, ja jäi sisälleni potki- maan.

Hulluus kutsuu itseään nimellä *vocatio interna*. Se huutaa: ”Kaitse minun lampaitani!” ja pakottaa menemään sinne, missä maailman paino on raskas. Se vie minut ihmisten luo ja tuo taas takaisin tähän hiljaiseen taloon, jossa napsuttele- jen ajatuksiani muistiin. Hulluus sanoo, että se on osa minua, kunnes painan pääni viimeiseen rauhaan enkä enää tunne ylleni laskeutuvan lumen painoa.

Syksyllä hulluus sai minut anomaan pappisvirkaa. Se johdatti minut tuomio- kirkkoon, kuljetti alttarin eteen ja kuu-

lin pienten laulajien laulavan ”Tule Pyhä Henki luoksemme ja täytä sinuun uskovien sydämet.” Ylleni puettiin messukasukka ja stola. Päätäni siunattiin. Minun piispani itki.

Vastasin ”tahdon” niihin kysymyk- siin, joihin ei voi vastata. Ja minut kut- suttiin palvelemaan Kristuksen kirkkoa aina ja kaikkialla. Minut julistettiin au- tuaaksi. Minut siis tehtiin autuaaksi, jot- ta jaksaisin kantaa ihmisten tyhjyyden, joka on taakoista raskain.

Tämä oli kaunis uni, jonka näin, en- nen kuin arki laskeutui kasvoilleni ja herätti minut. Herätessäni huomasin, että minun on osattava tanssia nuoralla. Minun on osattava kiivetä muurien yli. Minun on oltava ystävällinen, tasapai- nainen, älykäs, empaattinen, huumo- rintajuinen, lempeä, täsmällinen, rau- hallinen, herkkä, oivaltava, joustava, sy-

vällinen, luotettava ja helposti lähestyt- tävä.

Kirjoitin seinään: En osaa, en jaksaa.

Kun olin tukehtumaisillani pantapai- dan vaatimusten alle, hulluus kuiskasi minulle: ”Älä pelkää, minä autan si- nua.” Sitten hulluus sanoi: ”Et sinä va- linnut minua. Minä tulin sinuun kuin pöllö. Minä valitsin sinut, rosoisen puun, jonka koloissa on minulle tilaa.”

Nyt minä olen puu. Olen pystyyn nyljetty koivu, ontto ja mätä. Ja kuitenkin olen kaunis ja lujaa, sillä minua kannatellaan, jotta minä jaksaisin kantaa.

Minusta on tullut pappi.

Jatkuu...

NEEPION

Teologin käsikirjastoon

A. sier E. McGrath (toim.)

Modernin teologian ensyklopedia

Paras kansainvälinen asiantuntemus. Tasapuoliset ja objektiiviset viime-aikaisen kate- ksisen ajattelun valit- ja esittävät. Kirjoittajat ovat alansa akateemista luippua. Suomeksi- sen laitoksen päätoimittaja on dos. Pauli Aarnala. Ovh. 490,-

Seppo A. Teininen Teologian sanakirja

Lujaaan aikaa suurenkirjainen teos. Se avaa teologisen asenteiden maailman ymmärtämällä tavalla. Välttämättömä kaikille, jotka haluavat tietää teologian oppi- sanojen oikean merkityksen ja taustan. Ovh. 176,-

Lars Aejmelaeus Kristinuskon synty

Yleistajuiset ja elävä, mutta samalla tieteellisesti täyppäiminen kuvaus Uuden testamentin kehittämisestä, jorjanto-ogista ja teologiasta. Ovh. 277,-

Yrjö Saarela Jumalanpalveluksen käsikirja

Kirja on asiantunteva ja käytännöllinen opas, joka auttaa jokaisen seurakuntalaisia ymmärtämään, mistä uudessa messussa on kyse ja miten siihen voi aktiivisesti osallistua. Ovh. 245,- ilmestyy helmikuussa.

Käsitteilyt ja tilaukset: Internet: www.kirjapaja.fi tai kirjapaja@kirjapaja.fi
Kirjapaja Oy, Kirjapaja Oy, Kirjapaja, 29 00100 Helsinki
Kirkonkatu 13 CB, PL 14, P.O. Box 14, FIN-00100 Helsinki. Fax 09-694 1025.

Seurakunta- ja kirkko-
www.kirjapaja.fi

KIRJAPAJA OY

Puheenjohtajalta

Näkynsä nähnyt

Jokainen meistä on joskus voittanut jotain. Voittanut lapsuuden hiihtokilpailuissa palkintolusikan tai voittanut itsensä. Mutta yhtä varmasti jokainen meistä on myös hävinnyt. Hävinnyt lyötyään vetoa, kuka jätkeistä räkäisee pisimmälle. Tai hävinnyt kilpailussa, jonka palkintona on paikka auringossa.

Tässä voittojen ja tappioiden tulella on meidän ellettävä, itse kunkin tultava toimeen. On uitava ristiaallokossa ja pidettävä päättä pinnalla, jottei hukkuisi. Jaksakseen eteenpäin on nähtävä kauas, aina taivaanrannan taakse. Taivaanrannan maalarilla on oltava visio siitä, mitä hän maalaa. Ja se visio ei ole mikä tahansa, se on hänen otsaansa kirjoitettuna, sydämen liekeistä luetavissa. Kaikissa teoissaan ja sanoissaan, koko olemuksessaan, hän kantaa tehtä-

väänsä ja tekee – elää – sitä todeksi. Silmä se on hänelle annettu.

Meillä kaikilla on omat tehtävämme. Näky, visio, päämäärä. Tehtävä tai kutsumus. Meillä on annettuja tehtäviä, mutta myös niitä, joita me itse luomme. Ne ovat meidän omiamme, eikä ole ketään toista niitä tekemään, toteuttamaan. Sen lisäksi meidät on kutsuttu yhteyteen, jakamaan yhteinen näky, jakamaan työmme.

Näitä yhteisiä päämääriä varten on olemassa TYT. Yhteen hiileen puhaltaminen auttaa meitä tekemään todeksi sitä, mitä me näemme tärkeäksi. Niin kuin seurakuntalaiset tarvitsevat toisinaan, yhteyttä, niin myös teologian opiskelijat.

Yksinäinen puu ei pala. Jos haluamme pystyä vaikuttamaan yliopistomaailmassa tai työelämässä, on meidän roh-

keasti, joskus sokeastikin tehtävä yhdessä todeksi yhteistä unelmaamme paremmasta huomisesta.

Se on työtä tulevien sukupolvien, tulevien teologien hyväksi.

Kilpailu voitoista on kova. Aallot käyvät yhä korkeammaksi. Mikä on sinun näkysi? Sinun, minun, meidän on pysähdyttävä katsomaan eteenpäin ja katsomaan sisäänpäin - mikä on minun näkyni? Ei ole yhtä ainoaa, ei yhtä oikeaa, mutta jaksakseen on kannettava näkyään. Henry J. M. Nouwen onkin kirjjoittanut: *“Työ ilman näkyä on raadantaa, ja näky ilman työtä unvuttua.”*

Taivaanrannan maalarit ovat työssään, ja työalana on koko maailma.

MIKAEL VÄNTTINEN

TEOLOGIAN YLIOPILAIDEN TIEDEKUNTAYHDISTYS TYT

Tiedekuntayhdistyksesi TYT jatkaa jo 148. vuotiaan aktiivista ja monipuolista toimintaansa.

TYT:n **vesperit** jatkuvat edelleen joka arkipäivä kello 16.30 Tuomiokirkon tapulissa. Voit tulla ihan vain osallistumaan tai sitten osallistua hetkiroukosen järjestämiseen.

Fazerin tehtaille lähdemme tutustumaan 13.3. ja keskiviikkona 14.3. osallistumme yhdessä **Yhteisvastuukeräyksen** tempaukseen.

Hiippakuntavierailu järjestetään Tampereelle perjantaina 4.5., ilmottaudu 20.4. mennessä opintotoimistoon. Oulun uusi piispa **Samuel Salmi** tulee vierailemaan tiedekuntaamme keskiviikkona 28.3.

Kansainvälisten asioiden jaosto järjestää kuukausittain **teemaillan**, jossa kerrotaan eri maista ja kulttuureista. Samalla selvitetään, miten voi lähteä vapaaehtoistyöhön ulkomaille.

Peli-iltojakin pidetään kuukausittain. Tule pelaamaan perinteisiä lautajaseurapelejä taatusti hyvässä seurassa!

Tammikuussa TYT kukitti käytännöllisen teologian laitoksen toimistosihteerin **Päivi Rönnqvistin** tavastaan kohdata opiskelijat ystävällisesti ja ajan kanssa yliopiston hektisestä elämänrhythmistä huolimatta. HYY puolestaan palkitsi vuoden 2000 järjestölehtikilpailun kolmannella sijalla. Erityisesti edellisen vuoden toimituskuntaamme kiiteltiin lehden monipuolisuudesta sekä ajankohtaisista artikkeleista.

Kaikista tapahtumista saat lisätietoja Lotalta TYT:n **toimistosta**, avoimna maanantaisin ja perjantaisin kello 12-15 ja tiistaisin kello 9-12 tai sähköpostilla **tyt-toimisto@helsinki.fi**. Ajan hermoilla pysyt myös seuraamalla uutisia uudistuneilta nettisivuiltamme **http://www.helsinki.fi/jarj/tyt**.

TYT uudisti kotisivunsa 6.2. TYT:n kotisivuilta löydät kattavat perustiedot tiedekuntayhdistyksestäsi sekä tuoreimmat kuulումiset ja tapahtumat. Lisäksi teologiportaaliin on koottu teologin tärkeimmät linkit. Löydät myös tuoreimmat Kyyhkysset ja mahdollisuuden lähettää palautetta lähes reaaliajassa...

Heretik 6

Oikean opin kaksiteräinen miekka, jolla ei kuitenkaan ole helppo osua kohtaseen tradition säykeiden hantikkaiden vuoksi.

Pelastuksen kypärä, jonka tekopyhtyden sarviin voi vanhurskauden sädekehän ripustaa. Pienistä silmäaukoista näkee juuri ja juuri eteen, ei muulle.

Tulevan valtakunnan kilpi jonka taakse on hyvä kääpentyä kun maailma pelottaa.

Moralismin siivous-työ, jota tarjotaan toistenkin ylle.

Hyvinvoinnin panssari kätkee turpean ruhon joka kasvaa köyhien ja luonnon kustannuksella.

Lähetysten piikkikengät joilla poljetaan alkuperäiset kulttuurit lyttyyn.

RAAMATTUSA - EI RUOKE-APUA!

EI KAIKKI USKOVAT KÄTTÄ PANSSARIA. PEACE!

ATE 3/01